

Už samotná Předmluva a Jak knihu číst mi dávaly příslib knihy psané v takovém rozsahu, který by mě naplňoval, uklidňoval, zároveň podněcoval k hledání odpovědí i dalších otázek... Jsem ráda, že kniha není učebnicí arteterapie ani „kuchařkou“ arte technik. Po jejím přečtení se mi stala knihou - filozofií arte_terapie, knihou mluvící z duše a k duši.

Oceňuju každou ze čtyř částí knihy. Nicméně, nejsilnější dojem na mne učinila část třetí. Jak to říct, při jejím čtení: „tak to je bomba!“ To mi v našem zdejším prostředí chybělo: syrový osobní pohled do Ateliéru arteterapie na JU. Zde se Vám, paní Magdaléno, hluboce klaním! Být tak upřímná, kritická i sebekritická, to se tady prostě nenosí, to chce odvalu. Toto jsem si potřebovala v klidu pročíst, zamýšlet se, i povzdechnout si, že jsem si kdysi nechala „upálit křídla“, když jsem uvěřila, že na něco nemám.

O sobě vím, že bych studium v tomto ateliéru „nedala“. Ať už pro jeho direktivní nastavení, stavění na „umění“ realistické kresby jejich studentů, na jejich podivné vnitro-disciplíně a o to podivnějších interpretacích učitelů k výtvarné tvorbě studentů. Ne, to ne, já jsem vlastně „všechny svoje“ školy vystudovala dálkově a až ve svém pozdějším věku.

Nejsem, bohužel, angličtinářka, proto velmi oceňuju vklad zdrojů a překladů ze zahraniční literatury. Třeba na s. 66 „Umění jako terapie“ s uvedením existenciálních témat dávajících větší potenciál pro rozvíjení tvořivého přístupu k životu. Dále třeba na s. 70-72 Jungův vztah k umění.

Velmi mě potěšil a mile překvapil na s. 79 smejkák Hanky Vojtíškové. S Hankou jsem se poznala na Psychiatr.klinice VFN Hradec Králové, kde jsem ji po dobu její mateřské zastupovala. A vlastně díky Hance se ke mně dostala info o Vaší připravované knize.

Možná použiju „nešikovný“ příměr, ale líbí se mi Vaše obrázky, třeba smejkák na s. 56 nebo obr. s. 80. Ale naprosto super je na s. 86 „Už nechci nic vidět ani slyšet“!

Vlastně všechny uvedené obrázky a obrázky s následnou úpravou v počítači mají hodně co do sebe: postavičky, masky, čarání...

Nechci se opakovat, ale opět použiju nadšený tón pro Vaši realizaci sociálně-uměleckého experimentu Triangl z r. 22, založený na SPOLUpráci řady organizací. Bezva výtvarná technika Obtisk, Skvrna a výtvarná metoda/hra Dům (pro mne inspirativní, zde bych asi použila otázku: „moje představa, sen: kde a jak by se mi líbilo bydlet?“).

Při čtení byla pro mne osvobozující např. kapitolka Bez diagnózy. Pracovala jsem totiž donedávna na psychiatrické klinice, kde jsem poskytovala jakousi „kombinaci“ arteterapie, muzikoterapie a poetoterapie ve svém modelu „Terapie uměním“. Hledala jsem si pro sebe odpověď po terapeutickém smyslu k jakékoliv produkci pacientů/klientů bez mé interpretace, jen za přítomnosti mého celostního pohledu. To jednak (s.113) a tehdy mi pomáhala i průběžná supervize MT u dr. Pejřimovské.

Je fajn, paní Magdaléno, že se chcete i nadále zabývat arteterapií po svém, zkoumat ji i obory související pod nejrůznějšími úhly (s. 104).

Moc Vám fandím a chci tímto vyjádřit svůj obdiv nad tím, jak jste všechno ustála, zvládala, co všechno jste dokázala (a rozhodně toho není málo), nenechala se udolat a jste stále odhodlána rozdávat radost, naději, krásu...

Díky za všechno! Ke knize se budu ráda vracet.

A taky dík za uvedení kontaktu na Vaše web stránky k dalšímu poznávání...

Zdravím Jarmila Kopecká

pozn.: k případnému dohledání na Google: muzikoterapeuticky institut praha /webnode.cz /MIČR / časopis Muzikoterapie